

תת"ע 3410/03/15 - מדינת ישראל נגד סכאפי מחמוד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3410-03-15 מדינת ישראל נ' סכאפי מחמוד
תיק חיצוני: 20250422050

כבוד השופט דן סעדון	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
סכאפי מחמוד	נאשם

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר הנאשם.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נהיגת רכב בשכרות. בדיון מיום 19.3.15 - בו היה הנאשם מיוצג על ידי עו"ד עזמי - ביקש ב"כ הנאשם וקיבל דחייה של הדיון ליום 9.6.15. ביום 31.5.15 ביקש עו"ד עזמי להשתחרר מייצוג תוך שציין כי הנאשם מודע למועד הדיון הקרוב בתיק. הבקשה נענתה. לדיון שנקבע ביום 9.6.15 לא התייצב הנאשם ועל כן נשפט בהיעדרו (להלן: "פסק הדין הראשון").

2. הנאשם - כשהוא מיוצג הפעם על ידי עו"ד מורקוס - הגיש בקשה לביטול פסק הדין. נוכח עמדת התביעה שהותירה את הבקשה לשיקול דעת, ביטלתי את פסק הדין הראשון וקבעתי את התיק להקראה ליום 3.12.15. לאחר מכן, ובעקבות סדרת בקשות דחייה שהגיש הסנגור דאז עו"ד מורקוס, נדחה הדיון בתיק ליום 31.3.16 אך בשל היעדרות התביעה מבימ"ש במועד האמור נדחה שוב הדיון ליום 20.4.16. ביום 19.4.16 הגיש עו"ד מורקוס בקשה לשחרור מייצוג תוך שציין כי לנאשם ידוע על מועד הדיון אולם נוכח שיתוף פעולה מצד הנאשם אין בידי הסנגור לתת לו ייצוג הולם.

3. בדיון שהתקיים ביום 20.4.16 שוב לא התייצב הנאשם ועל כן נשפט בהיעדרו (להלן: "פסק הדין השני").

4. ביום 16.6.16 הגיש הנאשם - מיוצג הפעם על ידי סנגור שלישי במספר - בקשה זו לביטול פסק הדין השני. במסמך המצורף לבקשה מצוין הנאשם כי "אמנם אני ידעתי אודות מועד הדיון אך לא ידעתי את התאריך המדויק שכן בתיק היה קבוע דיון, אודותיו הודיע לי בא כוחי הקודם, ובאותו יום הוא חזר ודיבר איתי אודות מועד חדש שנקבע מטעמי ביהמ"ש דבר שגרם לבלבול אצלי". (סע' 6). אשר לטענת ההגנה הפוטנציאלית שאמתחתו אשר

בכוחה להביא למסקנה כי אי ביטול פסק הדין יסב עיוות דין לנאשם טען הנאשם כי "לגופו של עניין אני מכחיש את האמור בכתב האישום והעבירה המיוחסת לי לא בוצעה על ידי" (סע' 8).

5. התביעה מתנגדת לבקשה. לטענתה, התצהיר המצורף אינו ערוך כדין. הנאשם זומן כדין ואי התייצבותו נבעה מטעמים הקשורים בו ולא באיש זולתו. ככל שהנאשם "התבלבל" היה באפשרותו לברר מתי בדיוק אמור להתקיים הדיון בעניינו ולא נטען אף כי הדבר נעשה.

דין והכרעה

6. שני טעמים מאפשרים לבית המשפט לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדר הנאשם. האחד, קיום טעם סביר לאי התייצבות הנאשם לדיון שבו נשפט בהיעדרו. הטעם השני עניינו גרימת עיוות דין לנאשם אם יוותר פסק הדין על כנו. לא שוכנעתי בהתקיימות מי מן התנאים האמורים במקרה זה, כפי שיפורט להלן.

7. אשר לקיום טעמי ממשי לאי התייצבות הנאשם: הכלל בעניין זה הוא כי "שכחה של מועד הדיון לבדה, אפילו אם אירעה בתום-לב, אינה יכולה להצדיק אי-הופעה לדיון [...] דין דומה יחול לגבי טעות משרדית של עורך-הדין המייצג נאשם או לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו". (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז(6) 793 (2003); להלן: **הלכת איטליא**).

8. מן המסמך שצירף הנאשם עולה כי בא כוחו הקודם הודיע לו על מועד הדיון בו נשפט בהיעדרו אולם בשל "בלבול" אצל הנאשם לא התייצב לדיון. לטעמי לא מדובר בטעם סביר המצדיק אי התייצבות. נזכיר כי הפסיקה לא הכירה בקיומו של טעם סביר לאי התייצבות במקרים של "טעות הנובעת מחוסר תשומת-לב של הנאשם עצמו" (הלכת איטליא) או מקרים של "שכחה" ("השכחה אינה אלא אחת מן הצורות של חור תשומת הלב או של הרשלנות, וערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת, הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות. (ר"ע 418/85 פרץ רוקינשטיין נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(3) 279). לטעמי ברור כי אם ב"כ הקודם של הנאשם מילא תפקידו נאמנה והודיע לנאשם על מועד הדיון, היה בדבר באחריות הנאשם לוודא כי שום שכחה, בלבול או טעות לא ימנעו ממנו להתייצב לדיון שנקבע. אם התרשל הנאשם ולא נקט אמצעים לוודא כי מועד הדיון שנקבע והודע לו ברור ונהיר לו - אין לו להלין אלא על עצמו.

9. אשר לטעם שעניינו עיוות דין. טענת הנאשם בהקשר זה היא "לגופו של עניין אני מכחיש את האמור בכתב האישום והעבירה המיוחסת לי לא בוצעה על ידי" (סע' 9 למסמך המצורף). הכלל בעניין זה הוא "במסגרת בקשה לביטול פסק-הדין על הנאשם לפרוס בכתב את מכלול הטענות התומכות בבקשתו. הדבר דומה, בשינויים המחויבים, לדרך שבה נדונה בקשה לרשות ערעור המוגשת לבית-המשפט העליון בענייני תעבורה [...] גם במקרה זה אין בידי המבקש זכות קנויה להליך נוסף בעניינו במסגרת ערעור שני. עליו לשכנע את בית-המשפט, במסגרת הבקשה בכתב, כי יש בידו נימוקים טובים המזכים אותו לכך". (הלכת איטליא) וכן נפסק כי "משנמנע המבקש מלפרט את הנימוקים התומכים בטענתו כי הוא לא ביצע את העבירה המיוחסת לו, אין לקבל את טענתו כי הוא לא זכה לקבל את יומו בבית המשפט" (רע"פ 3518/15 אבטה מלקמו נ' מדינת

ישראל (8.6.2015)

10. על רקע ההלכות המצוטטות לעיל נראה כי כפירה סתמית במיוחס לנאשם אינה מוציאה אותו ידי חובה להראות כי הותרת פסק הדין תגרום לו עיוות דין.

11. נוכח כל האמור לא מצאתי כי מתקיימים מי מן הטעמים המצדיקים ביטולו של פסק הדין ועל כן אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ו, 26 יוני 2016, בהעדר הצדדים.